

Tótfalusi Fanni

Spanyolország, avagy az életszeretet és a szenvedély országa

A Nyíregyházi Kölcsey Ferenc Gimnázium diákjai 2019. augusztus 25-től szeptember 4-ig egy csodálatos hetet tölthettek a spanyolországi Katalónia szívében. Az odavezető közel 26 órás utazás is pár óra alatt elrepült, hiszen ekkor meséltünk a barátainknak, osztálytársainknak a nyári szünet alatt szerzett tapasztalatainkról, élményeinkről és kalandjaikról.

A szállásunk egy négycsillagos hegyi kempingben volt, amelynek közelében gyönyörű strandok voltak, de akár még medence használatra is volt lehetőségünk. A kirándulást a Trónok harcából jól ismert Gerona városában kezdtük, ahol meglátogattuk a Trónok harca című sorozat geronai forgatási helyeit, illetve egy Gustave Eiffel által tervezett hidat is.

Ezen a délutánon tovább folytattuk utunkat Figueres városába, ahol megnéztük a világhírű Dalí múzeumot. A múzeum eredetileg Figueres színháza volt, Dalí az 1960-as évek elején határozta el, hogy a romos színházépületet múzeummá alakíttatja át. Itt található meg Dalí korai időszakából származó képek, és olyanok is, amelyeket a halála előtti utolsó pillanatokban alkotott a szürrealista festőművész. (Néhány a legismertebb munkái közül: Port Alguer, A lány Figuerasból, Az elfolyó idő, Kenyérkosár, Délután és este). Ez a múzeum mindenkinek elnyerte a tetszését, hiszen Dalí művészete igencsak formabontó és különleges, eltér a megszokottól.

A következő nap is nagyon izgalmasan telt, hiszen egy hajókirándulás keretében látogattunk el Tossa de Marba és Lloret de Marba, amelyek csodálatos tengerparti üdülővárosok. Itt volt lehetőség egy kicsit helyivé válni, mivel kipróbáltunk helyi spanyol ételeket, mint például a paellát, a churrost, különféle tapasokat és a patatas bravast is.

Másnapi programunk Barcelona felfedezése volt, melyek közül az elmaradhatatlan Sagrada Famíliát és a Güell parkot is megcsodálhattuk. A délután folyamán pedig ellátogattunk a Las Ramblasra, amely Barcelonának egy több kilométer hosszú bevásárló utcája különféle bazárokkal, bevásárlóközpontokkal és divatmárkákkal. Az út során Barcelona volt az egyik személyes kedvencem, hiszen ez a város csupa szín és boldogság fantasztikus épületegyüttesekkel társítva, így bátran ki merem jelteni, hogy ez a világ egyik legszebb városa.

Harmadik kirándulási úticélunk Monserrat volt, ami egy hegy Barcelona közelében. Nevezetessége az a bencés apátság, amelyben a Montserrati Fekete Madonna szentélye található, a hegy ezért ismert zarándokhely, amelyhez fantasztikus kilátás is párosul.

A sok program mellett elég időnk jutott a tengerparti strandolásra, medencés hűsölésre, továbbá a kemping környékének a felfedezésére. Ráadásul az idegen nyelv gyakorlását és használatát spanyol ajkú nyelvtanárok is segítették. A közel két hét alatt 4 napon keresztül voltak spanyolóráink csoportokra osztva az idegen nyelvű tanárokkal, akik játékos feladatokkal, spanyol zeneszámok éneklésével tették számunkra még jobban szerethetővé ezt a nyelvet.

Véleményem szerint ez a spanyol út nemcsak látnivalóiban volt fantasztikus, hanem a nyelv elsajátításában is rengeteget segített. Ezek mellett hatalmas élmény volt spanyol ajkú tanároktól tanulni, akik nagyon kedvesek és nyitottak voltak felénk. A mi csoportunk tanára például egy kubai származású hölgy volt, aki Kubáról és Dél-Amerikáról is rengeteget mesélt és tanított. Nagyon hálás vagyok, hogy eljuthattam ebbe az országba, és hogy ennyire színes és változatos programok kísérték a nyelvtanulást. A felejthetetlen útért és a kiváló szervezésért pedig hatalmas köszönet illeti Kászoni-Kövendi Zsuzsánna tanárnőt és a kísérő tanárunkat, Csonka Judit tanárnőt, továbbá a Világlátó Utazási Iroda csapatát.

Tótfalusi Fanni

Oroszország az ország, amely először elkápráztat, majd magával ragad

A Nyíregyházi Kölcsey Ferenc Gimnázium diákjainak megadatott a lehetőség, hogy az őszi szünetben ellátogassanak az orosz cárok egykori fővárosába, „Észak-Velencéjébe”, Szentpétervárra.

2018. október 27-én, az őszi szünet első napján egy lelkes kölcseys csapat megkezdte hajnal 4 órakor az utazását a varázslatos Oroszország felé. Az iskola előtt hajnalban mindenki izgatottan várta, hogy megérkezzünk a Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtérre, ahol megkaptuk a cirill betűkkel írott vízumunkat, amit mindenki csodálattal vizsgálgatott. Egy közel két és fél órás pihentető repülőút után megérkeztünk az ország fővárosába, azaz Moszkvába. A főváros repülőterén mindössze pár órát töltöttünk, hiszen át kellett szállnunk a szentpétervári csatlakozásra. Amikor a főváros repterén sétálgattunk, megértettük, hogy egy hatalmas országba érkeztünk.

Ezután még körülbelül másfél órát repültünk, majd megérkeztünk az úti célunkhoz, Szentpétervárra. Ezt a várost gyakran Észak-Velencéjének is nevezik, hiszen Velencéhez hasonlóan lápos, mocsaras, vizes vidékre épült, így az egész régi városrész cölöpökön nyugszik.

Első utunk a Téli palotába, azaz az Ermitázsba vezetett, amely a világ leghíresebb múzeumainak egyike. Gyönyörű helyiségek és folyosók sorai tárultak elénk, miközben a műalkotásokat csodáltuk. Michelangelo, El Greco és Leonardo da Vinci művei is feltűntek előttünk. Fantasztikus élmény volt ilyen világhírű művészek munkáit csodálni. Számomra azért volt ez igazán különleges turisztikai élmény, mert az Ermitázs nem csupán múzeum, hanem palota is egyben.

Ezen a délutánon pedig a Kazanyi székesegyházban zártuk a napunkat, ahol titkos kívánságainkat is megfogalmaztuk a Kazanyi Szűz Mária ikonja előtt.

Második napunkat Puskinban kezdtük, Katalin cárnő palotájában, ahol elénk tárult a cári pompa is. Gyönyörű tükörtermek, aranyozott faldíszek sorai vettek minket körül. A helyszínt viszont az koronázta meg, hogy mindezt hóesésben láthattuk, amely igazi orosz téli hangulatot idézett elő.

A harmadik napon metróval elmentünk a Nyulak szigetére. Ez a kis sziget a Néva folyón helyezkedik el, amelyen rengeteg látnivaló található. Megtekintettük a Péter-Pál erődöt, majd az ikonikus Auróra cirkáló hajón is sétálhattunk, körülnézhattunk, amely a nagy októberi szocialista forradalom jelképévé vált.

Végezetül a Vértó Megváltó Templomában fejeztük be ezt a napot, ahol a sokféle szín és anyag keveredése különlegesen egyedi látványt nyújtott. A templom belsejét gyönyörű mozaikképek és ikonostázok díszítették. Nekem ez a gyönyörű templom volt a személyes kedvencem. Ez a nap fantasztikus volt, és nem csupán a látottak miatt, hanem a metrózás miatt mi is helyieknek érezhettük magunkat, sikerült átszellemülnünk.

Negyedik napunk igencsak izgalmasra sikeredett, hiszen Oroszország leghíresebb és leglátogatottabb látványosságát, azaz I. Péter nyári palotáját néztük meg Peterhofban. A csodálatos cári környezet magával ragadta a turistákat, de a fő látványosság a kert volt, a gyönyörű és aranyozott szökőkutakkal. Ezen a helyen megérezte a történelem varázsát és a múlt minden szépségét. A palota belülről is gyönyörű bútorokat, berendezéseket, szobákat és folyosókat rejtett. Nem hiába nevezik Peterhofot az „orosz Versailles-nak”, hiszen szépségükben versenyre kelhetnek egymással.

Ezután a programunk az Izsák Székesegyházban folytatódott, amely Szentpétervár leghatalmasabb temploma. Az épület szépsége belülről is igazán páratlan volt, és nagyon jó volt ortodox

templomokat is megismerni. Ezt napot a Néva folyónál fejeztük be, ahol megnéztük hajnalban a hidak felvonását és a nagy tengerjáró hajók érkezését. Igazán különleges élmény és látvány volt ez számomra.

Oroszország valóban az egyik legvarázslatosabb hely volt, ahol valaha jártam. Hihetetlen érzés volt egy röpke hét alatt ilyen lenyűgöző helyeken járni. Minden egyes este magával ragadott minket a Néva sugárút tündöklése, amely mellesleg Szentpétervár fő utcája. Másrészt pedig különösen tetszett az oroszok odafigyelése a turisztikai látványosságok állapotára, mert szinte minden épület, múzeum, palota újonnan volt renoválva.

Ha azt hinnénk, hogy az utazás végére be is teltünk a várossal, akkor nagyon tévedünk. Úgy kell ezt elképzelni, mintha elkezdené gyötörni az embert a szomjúság, és még többet akarna kapni abból a csodából és abból a történelmi múltból, amit Szentpétervár ad. Érdeemes visszatérni! Nagyon tartalmas őszi szünetben volt részünk, és fantasztikus élményekkel gazdagodtunk az út során...

Viszontlátásra Szentpétervár!!!

До свидания, Санкт-Петербург!

Tótfalusi Fanni

Kölcesek a királynő nyomában, avagy egy mesés húsvét Angliában

2019. április 16-án a Nyíregyházi Kölcey Ferenc Gimnázium közel 50 tanulója megkezdte utazását a varázslatos London felé. Az utunkat egy négy órás indulással kezdtük, mivel a repülőgép Debrecenből már reggel hatkor elindult London felé.

Utólag visszagondolva ez nagyon jó időpontválasztás volt, mivel így már reggel 8.00-ra megérkeztünk Angliába, és egy teljes napunk maradt Stratford-upon-Avon városának a felfedezésére. Itt megtekintettük Shakespeare szülőházát, iskoláját, illetve sírhelyét is. A szülőházában profi színészek jelenteket játszottak el számtalan Shakespeare-drámából, és magunk is kisebb monológokat adhattunk elő, melyek óangol nyelven voltak írva. Stratford-upon-Avon utcáin sétálva valóban úgy érezhettük, mintha visszarepültünk volna a középkorba, és hogy William Shakespeare bármikor szembesétálhat velünk. Ez a hely igazán különleges volt, amelyet az Avon folyó szépsége még lenyűgözőbbé tett!

Második napunkat a történelmi London központjában kezdtük meg. A Tower volt az első látványosság, itt megnéztük a koronaékszereket és sétáltunk a Temze partján is. A Tower őrei, akiket Yeomen Wardernek vagy Beefeaternek, azaz marhahúsevőknek neveznek, egyben idegenvezetők is, és maguk is igazán népszerű turistalátványosságnak számítanak. A Temze mellett sétálva tökéletes kilátásunk nyílt a híres Tower Bridge-re, ami nemcsak a képeken, hanem élőben is mesés látvány volt!

Igazán érdekes, hogy London mennyire sokszínű, hiszen míg a Temze egyik partján a történelmi Tower állt, addig a túloldalon a felhőkarcolók sokasága fogadott bennünket, melyek közül a leghíresebb a The Shard nevű felhőkarcoló, hiszen Európa negyedik legmagasabb épületének számít.

Ezután átsétáltunk a Tower Bridge hídon, majd a Királynő sétányán megtekintettük az újjáépített Globe színházat, amely szintén Shakespeare nagyságát tárja elénk. Napunkat a Szent Pál székesegyház megnézésével zártuk le.

A harmadik napon elhagytuk Londont, és Winchester felé folytattuk utunkat, ahol az Arthur királlyal kapcsolatos legendákba áshattuk bele magunkat. Megcsodáltuk Arthur király kerekasztalát és a Winchesteri székesegyházat is, amelynek épületében Jane Austin író is nyugszik.

Ezután Salisburybe vezetett utunk, ahol szintén egy katedrális néztünk meg. Ez a hely arról nevezetes, hogy a Magna Charta egyik példánya is található. Nagyon izgalmas volt, hogy az iskolában tanult történelmi dokumentumot itt a szemünk előtt láthattuk.

Napunk utolsó állomása a Stonehenge volt, amely az egyik személyes kedvencem az út látványosságai közül. Még manapság sem tudják pontosan a tudósok, hogy mire építették őseink ezt a kőkört, viszont lenyűgöző volt látni az őskor óta fennmaradt építményt. Igazán magával ragadott minket a hely varázsa!

A negyedik napunk a parkok és a múzeumok napja volt, hiszen bicikliztünk a Hyde parkban, sétáltunk a Kensington Gardenben és megnéztük a Természettudományi Múzeumot is, amely nemcsak a földrengés szimulációs részlege miatt volt különleges, hanem azért is,

mert az Éjszaka a múzeumban című film számos jelenetét is ott forgatták. A termekben sétálva igazi filmbeli hangulatba csöppenhattünk.

A nap fénypontja az O2 Arénában tartott Shawn Mendes koncert volt, ami életem egyik legjobb élménye marad a színvonalas szervezés és fergeteges látvány miatt.

Az ötödik nap folyamán ellátogattunk a Kínai negyedbe, majd vásárolgattunk az Oxford Streeten, és megnéztük a British Múzeumot is, ahol egyiptomi, illetve ókori görög és római műalkotásokat láttunk, melyek közül az egyik leghíresebb kiállítási darab a Rosette-i kő, amely az ősi szövegek lefordításában nyújtott segítséget a mai kutatóknak. Ezen a helyen szintén életre kelt a történelem. Szerintem ez is egy kihagyhatatlan látnivaló, ha valaki Londonban jár.

Hatodik napunkon, vagyis húsvét első napján szintén Londonban kalandoztunk. Ekkor megnéztük a Trafalgar teret, a Westminsteri apátságot, a Sherlock Holmes Pubot és a Nemzeti Múzeumot is, ahol Claude Monet impresszionista festményeit is láthattunk.

A nap egyik legkiemelkedőbb pontja a London Eye volt, melyről megcsodálhattuk szinte egész Londont.

A másik érdekes része a hatodik napunknak a Madame Tussaud's Múzeum volt, ahol híres filmszínészek, történelmi személyiségek, politikusok, énekesek és együttesek viaszszobraival is fotózkodhattunk. Ez hely is személyes kedvencemmé vált, hiszen készíthettem fotót az angol királyi családdal is, persze természetesen csak a viaszbábuikkal. ☺

Hetedik egyben utolsó napunkon, húsvét hétfőn Greenwich felé vettük az irányt, ami szerintem a legizgalmasabb úti célunk volt. A nulla fokos hosszúsági kör megtekintése mindig is szerepelt a bakancslistámon, ezért nagyon boldog voltam, amikor egyik lábammal a nyugati, a másik lábammal pedig a keleti félgömbön álltam. Azonban ha a hosszúsági kör csíkjára tettem mindkét lábam, akkor, mint a mesékben, a senki földjére léptem.

Az út egyik legkülönlegesebb része, hogy a hagyományos kirándulásokkal ellentétben nem hotelekben vagy diákszállókban szálltunk meg, hanem fogadó családoknál laktunk ezalatt az egy hét alatt. Pár osztálytársam és jómagam egy indiai fogadó családnál éltünk, akik mellel vegetáriánusok voltak a vallásukból kifolyólag, így az ő konyhájuk alapján étkeztünk. Szerintem a fogadó családoknál való lakás tette igazán élménygazdaggá az utazást, hiszen kicsit az indiai kultúrába és az indiai életstílusba is belekóstolhattunk, ezen felül velük a reggelek és esték folyamán az angol nyelvet is gyakorolhattuk.

Nagyon izgalmas, programokban gazdag és változatos egy hetet hagytunk magunk mögött Angliában. Anglia minden mozzanata magával ragadó volt számomra, ezért nem kétlem, hogy még biztosan visszatérek egyszer oda. Hálás vagyok, hogy Londonban tölthettem a húsvétot, hogy részt vehettem ezen az iskolai tanulmányúton. Köszönettel tartozunk Jánowszky-Markovics Orsolya tanárnőnek az út megszervezéséért, továbbá Csabainé Kocsis Szilvia és Posta Andrea tanárnőknek, illetve Mikó Csaba Péter tanár úrnak a kísérő tanári feladataikért.

Tótfalusi Fanni: Argentína, az ország, ami elrabolta a szívemet

Tótfalusi Fanni vagyok a Nyíregyházi Kölcsey Ferenc Gimnázium 11.B osztályos tanulója. Ezen a nyáron lehetőséget kaptam arra, hogy megismerkedjek a cserediákélettel, így két hónapot cserediákként töltöttem el a távoli Argentínában, melyet ezúton is szeretnék megköszönni a családomnak és a Rotary Nemzetközi Diákcseré Programnak.

2018. június 20-án érkeztem meg Argentínába, majd kilenc héttel később augusztus 23-án tértem vissza Magyarországra. Amikor megérkeztem Argentína fővárosának a repterére a fogadó családom várt engem, akiket az első pillanattól kezdve meg is kedveltem.

Mivel Argentína a déli félgömbön található, ezért a magyarországi forráságból egyenesen a télbe csöppentem. Persze ezt a telet inkább egy kellemes őszi és tavaszi időjárás keverékének nevezném. Másrésztől mivel ott akkor tél volt, ezért tanítás is volt, így iskolába is jártam a cserediákkal együtt. Az első héten tehát az iskolával ismerkedtünk, ami nagyon különbözött az itthoni oktatási intézményektől. Nagyon élveztem minden pillanatát, minden nap új barátokat szerezhettem és új dolgokról is hallottam, tanulhattam. Az egyik legfőbb különbség az volt, hogy egyenruhában jártunk, amin az iskolának a címe is rajta volt. Bevallom őszintén, hogy imádtam egyenruhában járni igazán elegánsnak éreztük benne magunkat és adott egy rangot az iskola szellemének is.

Ezt követően megkezdődött a három hetes téli, amely alatt minden nap csináltunk valami izgalmas és érdekes programot. Első programunk az volt, hogy három másik cserediák fogadó családjával együtt elutaztunk a brazil határ közelébe, egészen pontosan 1200 km-t utaztunk autóval. A négy argentin fogadó család közül három családnál magyar cserediák volt, míg egy családnál egy német kislány kapott helyet. Nagyon jó volt egy német nemzetiségű lánnyal is találkozni és ezen felül igazán élveztem élményeket cserélni a másik két magyar cserediákkal is.

Ez az utunk az Iguazú Nemzeti Parkba és vízeséshez vezetett, aminek az a különlegessége, hogy két dél-amerikai ország határán fekszik. Nyolcvan százaléka Argentínában helyezkedik el, míg a maradék húsz pedig Brazíliában található. A vízesés 270 különálló zuhogóból és kisebb vízesésből áll, melyek a folyón 2,7 kilométer szélességben húzódnak. A víztömeg a vízeséseken maximum 82 métert esik, átlagos magasságuk 60 méter. A vízesést az itt élő őslakos indiánok nevezték el, amelynek jelentése nagy víz. Az elnevezés találó, mégsem tükrözi teljesen a valóságot. Ugyanis a dzsungelben a számtalan lépcsőn alazuhanó víztömeg ennél az elnevezésnél sokkal impozánsabb látképet takar. Nemcsak a látvány fantasztikus, hanem az odavezető út is lenyűgöző. A vízesést egy trópusi esőerdő veszi körül, amelyben különböző túraútvonalak találhatóak. Az igazat megvallva az volt az egyik kedvenc pillantom, amikor túráztunk a dzsungelben és érezted a körülöttem lévő friss levegő illatát a természet lágy ölében színes madarakkal és virgonc majmokkal egybekötve. A vízesés nemcsak az argentin oldalról varázslatos, hanem a brazil oldalról is igazán lehengerlő, hiszen Argentínában nagyon közel tudunk menni a vízeséshez és túrázhattunk is a dzsungelben, míg Brazíliában egy távolabbi, de egybefüggő látvány tárul elénk. Csodálatos kirándulás és hihetetlen érzés volt a természetet és az állatvilágot ilyen közel érezni magamhoz, és nagyon boldog vagyok, hogy láthattam a világ 7 természeti csodája közül az egyiket.

Másnap pedig megálltunk egy kilátóban, amely a három dél-amerikai ország, Brazília, Argentína és Paraguay határán húzódott, így egyszerre három országban lehettünk, ami leírhatatlan élmény volt számomra.

Ez után az út után újabb családi utazásra indultunk Argentína fővárosába, Buenos Airesbe. Buenos Aires igen sokszínű főváros, rengeteg oldalát tudta nekem megmutatni az

alatt a kis idő alatt, amit ott eltölthettem. Van európai negyede gyönyörű európai stílusú épületekkel, de van egy olyan része is, amiben hasonló felhőkarcolók vannak, mint New Yorkban, viszont olyan környék is található, amit úgy hívnak, hogy Caminito, ami spanyolul utacskát jelent. Ez volt Buenos Airesben a személyes kedvencem, mert ebből a kis negyedből indult a világ egyik legismertebb társas tánc: a tangó. Itt színes házak tömkelege található, sok-sok régi stílusú építészeti alkotásokkal és népviselettel egybekötve. Ekkor úgy éreztem magam, mintha visszarepültünk volna a 19. századi Argentínába.

A sok feledhetetlen élmény és utazás után újra elkezdődött az iskola. Bár, hogy őszinte legyek be kell vallanom, a két fantasztikus családi kirándulás után nagyon nehéz volt visszamenni az iskolába, főleg, hogy számomra nyári szünet volt akkor. Ennek ellenére mégis bejártam a cserediákkal, hiszen a legtöbb új impulzus ott ért és a barátokat is ott szereztem. Igazából csak a szünet utáni első pár nap volt a nehéz, de aztán rájöttem, hogy nagyon is szeretek az ottani iskolába járni.

Véleményem szerint az argentin oktatási rendszer jóval elmaradottabb a miénknél, nemcsak kevesebb tantárgyuk van a tanulóknak, de a követelményrendszerük is kevesebbet vár el az ottani nebulóktól. Történelemből és földrajzból figyeltem meg, mikor belenéztem a könyveikbe, hogy a saját országukon és földrészükön kívül a világ más részeiről nem igazán tanulnak. Ezt megértem, hiszen maga Argentína óriási, és a dél-amerikai kontinensen is ez az ország tekinthető a legfontosabbnak. Továbbá nincsenek tankönyveik, sem füzetjeik, hanem fénymásolt lapokról tanulnak, melyeket dossziéban tárolnak és rendszereznek.

Az iskola szinte minden egyes nap reggel hét órakor vagy háromnegyed nyolckor kezdődött és mindig délután egy óráig tartott. Minden reggel az épület belső udvarán gyülekeztünk, ahol egy 2-5 perces beszéddel köszöntötte az igazgató úr a tanulókat és munkatársait, majd a nap végén szintén egy 2-5 perces beszéddel búcsúzott az igazgató a diákoktól, ami nagyon bensőségesse varázsolta az iskolai légkört.

Nagyon izgalmas volt számomra az egyenruha viselete az iskolában és a különböző öltözködési szabályok betartása. Ilyenek közé tartozott a copfba felfogott haj és a festetlen köröm a lányok esetében. Nem volt szabad színes zoknit viselni, csak feketét, mivel az is az uniformis része volt. Egy átlagos napjuk körülbelül úgy nézett ki, hogy az első órájuk 45 perces volt, aztán a második, harmadik, negyedik órák pedig már nyolcvanperces hosszúságúak voltak. Ezután a diákok hazamentek, megebédeltek a családdal, megaludták azt a bizonyos sziesztát és folytatódott tovább napjuk. Általában külön órákra jártak, amibe az angol óra és a sport tartozott bele. Nagyon népszerű volt a cserediákom városában a szárazföldön játszott hockey és a versenygörgörkorsolyázás.

A testnevelés órák voltak még igazán érdekesek számomra, mivel azok az órák nem voltak bele építve a délelőtti órákba, hanem délután kellett bejárniuk a tanulóknak. A gyerekek testnevelésből csoportokra voltak osztva, tehát külön voltak a fiúk és lányok, de ezen belül olyan csoportok voltak, hogy legjobbak, jók, kevésbé jók. Ezt egy fizikai szintfelmérés alapján döntötték el, és aki amilyen csoportba került, annak az órára járt. Minden csoportnak más feladatai voltak, például a leggyengébbek táncoltak, a jók röplabdáztak, a legjobbak meg kosaraztak, illetve minden csoportnak más napokon voltak az órái megtartva.

Az osztályzás is eltérő a miénktől, mivel ott 10 a legjobb jegy, 8 a négyes, 7 a hármas, 6 a kettes és 5 az egyesnek számít. Viszont, ahogy az előbb említettem, imádtam iskolába járni. Fantasztikus közösség volt ott, és nagyon jó volt mesélni a tanároknak és a diákoknak Európáról, illetve Magyarországról.

A másik dolog, amit imádtam az életvitelükben, a szieszta volt. Általában nyolckor nyitottak hétköznap a boltok, majd dél körül mindenki hazament és ebéd után négyig megaludhatta a sziesztát. Számukra a munkaidő további része délután négytől este nyolcig

tartott. Ha nem is mindig aludtunk, de azért jól esett az a pár szabad óra a nap közepén és könnyedén fel lehetett tölteni a nap további időszakára.

Azonban az argentin mentalitás volt az, ami igazán elrabolta a szívemet. Imádtam, hogy mindig vidámak, és szinte sosem panaszkodtak, akkor sem, ha érezted, hogy fáradtak vagy kimerültek. Imádtak dolgozni vagy iskolába járni, és nem kényszerből jártak, hanem mert szerették azt, amit csináltak, szinte mindent szeretetből és örömből csináltak. Lenyűgözött a spontaneitásuk, és az élethez való könnyed, laza hozzáállásuk. Továbbá nagyon szerettem bennük, hogy mennyire nyitottak, barátságosak és embercentrikusak voltak. Náluk az a szokás, hogy minden ismerősnek puszival köszönnek, és nem kézfogással, hanem szintén puszival mutatkoznak be. Az is nagyon érdekes volt, hogy 4-5 család szinte minden héten egyszer találkozik valamelyikük lakásában, de a házigazdának nem kell főzni, mert minden család visz ennivalót, és mosogatni sem kell, mert minden család visz magával saját tányért és a saját otthonukban mosogatóját majd el.

Sosem gondoltam volna, hogy ez alatt a két hónap alatt ennyi érzélem fog átjárni, és ennyi mindent tudok majd átélni, látni, tapasztalni. A cserediákprogramom alatt rengeteg szeretetet éreztem, de legfőképpen hálát. Szomorú voltam, de egyben boldog is a ki- és hazautazásomkor. Honvágyat is éreztem, de egyben egy űr is élt a szívemben, amikor hazajöttem. Ezután a program után megtanultam értékelni minden apró mozzanatát az életnek. Nagyon hálás vagyok, hogy a világ másik felén is vannak barátaim és egy családom. Ez a program nem egy utazás, hanem egy másik életet kapsz az élettől, egy új személyiséget. Rátalálsz önmagadra.